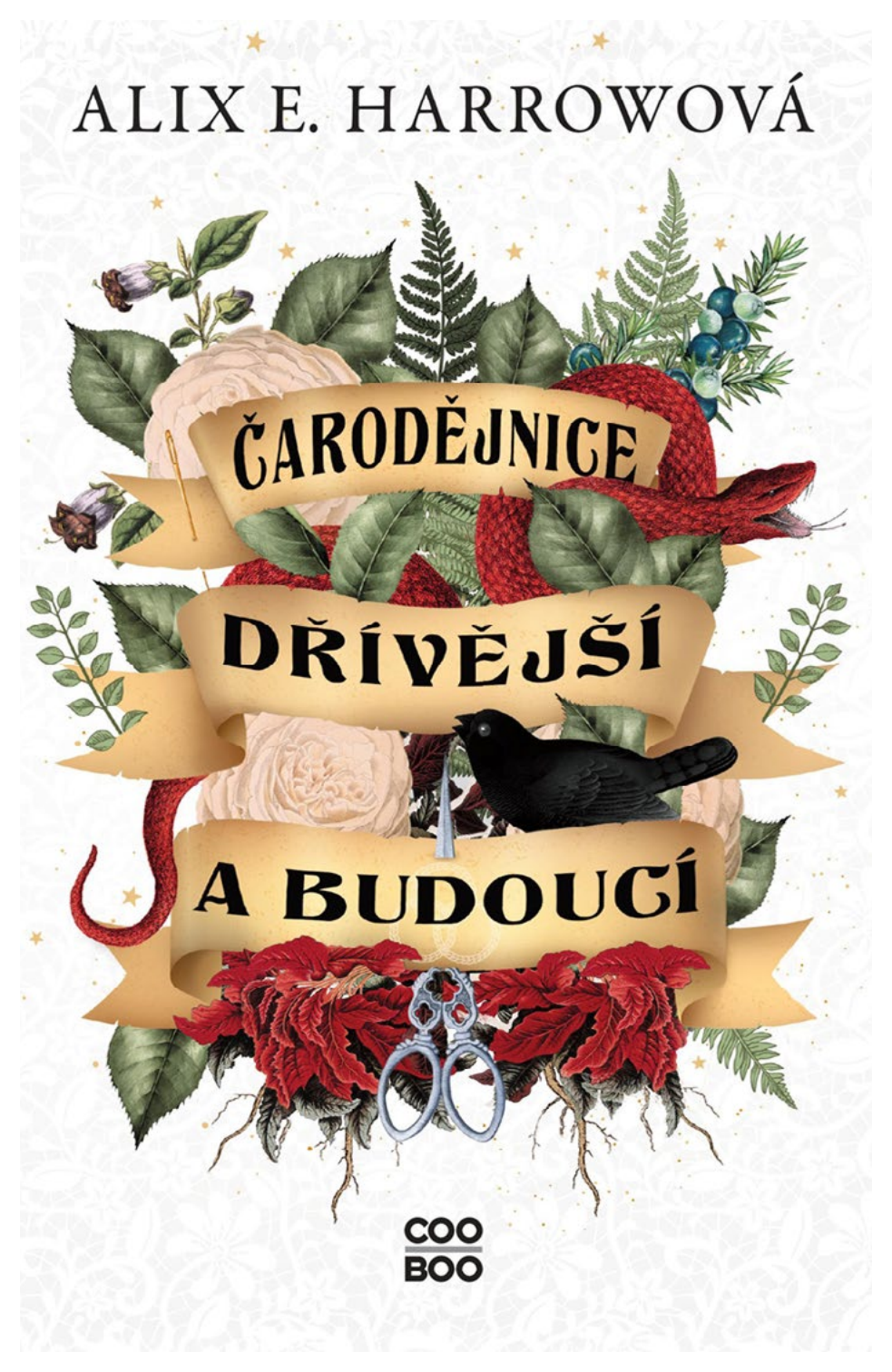

ALIX E. HARROWOVÁ

ČARODĚJNICE

DŘÍVĚJŠÍ

A BUDOUCÍ

COO
BOO

Čarodějnice dřívější a budoucí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alix E. Harrowová
Čarodějnice dřívější a budoucí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ČARODĚJNICE
DŘÍVĚJŠÍ
A BUDOUCÍ**

ALIX E. HARROWOVÁ

ČARODĚJNICE
DŘÍVĚJŠÍ
A BUDOUCÍ

COO
BOO

*Mé matce, mým babičkám
a všem ženám před námi, které upálili*

ÚVOD

Žádné čarodějnice nejsou, ale dřív byly.

Dřív byl vzduch tak prosycený čarováním, až jste ho mohli na jazyku cítit jako popel. Čarodějnice číhaly v každém zarostlém lese a čekaly se zubatými úsměvy na kdejaké půlnoční křižovatce. Na osamělých vrcholcích hor rozmlouvaly s draky a za úplňku létaly na košťatech z jeřábového dřeva, o slunovratu tancovaly mezi očarovanými hvězdami a vyrážely do bitev s familiáry v patách. Dřív byly čarodějnice divoké jako vrány a nebojácné jako lišky, protože čáry byly všudypřítomné a noc patřila jen jim.

Jenomže pak přišly morové rány a čistky. Všechny draky pozabíjeli, čarodějnice upalovali a noc patřila mužům s pochodněmi a kříži.

Čarování ale samozřejmě nezmizelo úplně. Moje babička, Mama Mags, říkávala, že čáry nejde vymýtít, protože pulsují jako věčný rudý tep na druhé straně všech věcí, a že když člověk zavře oči, ucítí ho tepat pod chodidly, *buchbuchbuch*. Jenom je mnohem ukázněnější než kdysi.

Dneska většina spořádaných lidí neovládne čarováním ani zapálit svíci, ale chudina jako my je pořád sem tam

používá. *Ve stokách je čarodějnická krev nejhustší*, říká se. U nás doma každá máma naučí svoje dcery pár zářikadel, aby jim nepřetekl hrnec a pivoňky vykvétaly ve všech ročních obdobích. Každý táta učí svoje syny, jak očarovat topůrko, aby se nezlomilo, a střechu, aby do ní nezatékalo.

Náš táta nás nenaučil nic, leda to, co liška učí slepice – jak utíkat, jak se třást, jak toho hajzla přežít –, a máma nám umřela, než s nějakým učením mohla vůbec začít. Ale měly jsme Mamu Mags, matku naší matky, a ta se nepatlala s hrnci a kytičkami.

Kněz u nás tvrdí, že čarodějnice sprovodila ze světa vůle Boží. Říká, že ženy jsou ze své podstaty hříšné a čarodějnictví v jejich rukou přirozeně vede k rozkladu a zkáze, jako když první čarodějnice Eva otrávil rajskou zahradu a zpečetila osud lidstva, jako když dcery jejích dcer otrávil svět morem. Podle něj hony na čarodějnice očistily zemi a uvedly nás do nové doby opakovacích pušek a parníků a indiáni a Afričani by nám měli na kolenu děkovat, že jsme je osvobodili od jejich vlastní divošské magie.

Mama Mags říkala, že to jsou bláboly a že špatnost je, stejně jako krása, věc úhlu pohledu. Že opravdové čarodějnictví je zkrátka rozhovor s tím rudým tepem na druhé straně a stačí na to jenom tři věci: vůle mu naslouchat, slova, kterými s ním promlouvát, a cesta, kterou ho vpustit do světa. Vůle, slova a cesta.

Učila nás, že všechno podstatné se vyskytuje po trojicích: prasátka, kůzlátka, šance uhodnout neuhodnutelná jména. Sestry.

My, sestry Eastwoodovy, jsme byly tři, já, Agnes a Bella, takže se o nás možná bude vyprávět jako o čarodějnicích z pohádek. *Byly nebyly tři sestry*. Mags by se to,

myslím, líbilo – vždycky říkala, že nikdo nevěnuje patřičnou pozornost pohádkám a tak vůbec, vyprávěnkám babiček, tajným dětským říkankám a písničkám, které si zpívají ženské při práci.

Anebo se o nás možná vůbec vyprávět nebude, protože náš příběh ještě nemá konec. Možná jsme jenom samotný začátek a všechno to pozdvižení a trable, které jsme nadělaly, nebylo nic než první křísnutí pazourku, první sprška jisker.

Žádné čarodějnice pořád nejsou.

Ale budou.

ČÁST PRVNÍ

TŘI
VZPURNÉ
SESTRY

*Když ptáčka lapala,
pavučinu tkala.*

*Kouzlo, které odvádí pozornost a zasévá strach.
Vyžaduje pavučinu sebranou o novoluní & píchnutí do prstu.*

Byly nebyly jednou tři sestry.

James Juniper Eastwoodová z nich byla nejmladší, s rozčuchanými vlasy černými jako havraní peří. Ze všech tří byla nejdivočejší. Ta mazaná, ta nezkrotná, ta s potrhanými sukněmi, odřenými koleny a zelenými záblesky v očích, jako když v létě svítí slunce do listoví. Věděla, kde hnízdí lelci a kde mají lišky doupata. Cestu domů našla i o půlnoci při novoluní.

Ale v den jarní rovnodennosti roku 1893 je James Juniper ztracená.

Kulhá od vlaku po nohou pořád brnicích z drncání a hrkání dlouhé jízdy, opírá se o hůl z jalovcového dřeva a neví, kudy se dát. Její plán sestával z pouhých dvou kroků – krok první, uteč, a krok druhý, utíkej dál – a teď

je dvě stě mil od domova jen s pár drobnými a čarováním po kapsách a nemá kam jít.

Na nástupišti se zapotácí, jak do ní strkají a vráží lidi, kteří zjevně kam jít mají. Z lokomotivy syčí a víří pára a jako kočka se jí stáčí kolem sukni. Na zdech se třepotají plakáty a letáky. Jeden z nich je seznam vyhlášek města Nový Salem a přehled pokut za znečišťování, rouhání, zhýralost, nemravnost a tuláctví. Na dalším je podrážděně vyhlížející Svoboda s pěstí zdviženou do vzduchu a zve VŠECHNY DÁMY, KTERÉ UŽ NEBAVÍ TYRANIE, aby se zúčastnily manifestace Novosalemského ženského svazu na náměstí Svatého Jiří, v den rovnodennosti v šest hodin.

Na jednom z plakátů Juniper uvidí svůj vlastní, rozmazaně černobíle vytištěný obličej a pod ním slova SLEČNA JAMES JUNIPER EASTWOODOVÁ, 17 LET, HLEDANÁ PRO VRAŽDU A PODEZŘENÍ Z ČARODĚJNICTVÍ.

Do háje. Museli ho najít. Myslela si, že když dům vypálí, zamete po sobě stopy o něco líp.

Juniper se své podobizně na plakátu zadívá do očí a vytáhne si kapuci pláště o kousek výš.

Po nástupišti tupě zaduní těžké boty: blíží se k ní muž v uhlažené černé uniformě, plácá si obuškem do dlaně a mhouří oči.

Juniper mu věnuje svůj nejlepší vykulený úsměv, zatímco jí na dlani svírající hůl vyskakuje pot. „Ránko, pane. Chci se dostat...“ Potřebuje nějaký cíl, místo, kam míří. Kmitne očima k plakátu s nakvašenou Svobodou. „Na náměstí Svatého Jiří. Mohl byste mi poradit, kudy tam?“ Vymačkává z přízvuku každičkou kapku venkova, kterou může do svých samohlásek vlít, až se táhnou jako med.

Policista si ji přeměří od hlavy k patě, od vlasů uřezaných u čelisti přes špinavé kloubky po zablácené boty. Zlomyslně se uchechtne. „Pro lásku boží, už i vidlačky by chtěly volit.“

Juniper nikdy volby ani hlasovací práva nebo práva žen moc nezajímaly, ale jeho tón ji popíchne. Vystrčí bradu. „A to je jako zločin?“

Až poté, co jí ta slova vystřelí z pusy, Juniper dojde, jak nemoudré je odporovat příslušníkovi policejního sboru. Zvlášť když přímo za jeho hlavou visí plakát s vaším obličejem.

S touhle povahou skončíš leda tak upálená na hranici, říkávala jí Mama Mags. Moudrá žena si svůj oheň nechává pro sebe. Jenomže moudrá u nich byla Bella a ta odešla už dávno.

Juniper za krkem štípe pot ostrý jako kopřivy. Sleduje, jak policistovi nabíhají brunátné žíly na krku, vidí, jak se mu na hrudi napínají blyštivě stříbrné knoflíky, a tak vklouzne rukama do kapes u sukně. Nahmatá prsty dva nedopalky svíček a hůlku ze smolné borovice, hřeb z podkovy a stříbřitý smotek pavučiny, pár hadích zubů, které se zapřísahala už nikdy nepoužít.

V dlaních se jí strádá teplo a slova čekají v hrdle.

Možná ji policista nepozná, když má nakrátko střižené vlasy a navlečenou kapuci. Třeba bude jenom řvát a dupat jako podrážděný kohout a nakonec ji nechá jít. Anebo ji odvede na stanici a ona skončí pověšená na novosalemské šibenici se znamením čarodějnic načmáraným na hrudi slepeným popelem. Juniper nehodlá čekat, jak to dopadne.

Vůle. Horko už jí vře po zápěstích, líže jí žíly jako whisky.

Slova. Pálí ji na jazyku, když je šeptá do nádražního lomozu a ruchu. „Když ptáčka lapala...“

Cesta. Juniper se bodne do palce o hřeb a pevně stiskne pavučinu.

Cítí, jak se čáry mihnou světem jako uhlík vyprsknutý z nějakého velikého, neviditelného ohně, a policista se chytí za obličej. Nadává a plive, jako by obličejem vlétl do pavučiny. Kolemjdoucí si na něj ukazují a pochechtávají se.

Juniper uteče, než si ten muž stačí protřít oči. Oblak páry, hlouček procházejících železničních dělníků s plechovými miskami zavěšenými u pasu a pak ven nádražní branou. Běží svým trhavým krokem a cvaká holí o dlažební kostky.

V dětství si Juniper představovala Nový Salem jako svého druhu ráj, kdyby v ráji byly tramvaje a plynové lampy – světlem zalitý, čistý a bohatý, vzdálený hříchům starého Salemu –, ale teď jí připadá chladný a bezbarvý, jako by všechen ten čistý život vysál jas ze všeho kolem. Všechny domy jsou zšedlé a střízlivé, v oknech není jediný truhlík s květinami nebo záclonka. I lidi jsou tu zšedlí a střízliví, podle výrazů ve tvářích každý z nich zrovna spěchá za nějakou bezodkladnou a nepříjemnou povinností, límečky mají poctivě naškrobené a sukně pevně utažené.

Možná je to nepřítomností čar – Mags říkávala, že čarování obnáší určitou míru chaosu, a proto jí kolem chalupy roste zimolez třikrát rychleji než jinde a pod okapy hnízdí zpěvní ptáci bez ohledu na roční období. V Novém Salemu – městě bez hříchu, kde jezdí tramvaje včas a každá ulice nese jméno nějakého světce – jsou jedinými ptáky holubi a zelenou zahlédnete probleskovat jen ze slizu ve stokách.

Kolem rachotí tramvaj jen kousek od špiček jejích bot a řidič na Juniper sprostě zakřičí. Ona mu to vrátí.

Jde dál, protože nemá kde se zastavit. Není tu žádný mechem obrostlý pařez nebo borový lesík, každé nároží a zápraží je plné lidí. Dělníci a služební, kněží a strážníci, muži s kapesními hodinkami, dámy s honosnými klobouky, děti prodávající pečivo, noviny a scvrklé květiny. Juniper se dvakrát zkouší ptát na cestu, ale odpovědi jsou matoucí, jako by to byly hádanky (jděte podle Sv. Vincenta na Čtvrtou s Winthropem, pak přes Thorn a dál rovně). Během hodiny už byla pozvaná na boxerský souboj, zastavil ji pán, který si chtěl popovídat o vztahu rovnodennosti a konce světa, a dostala mapu, na které nebylo vyznačené nic kromě devětatřiceti kostelů.

Juniper zírá do mapy, zamotané, cizokrajné a k ničemu, a chce se, proboha, vrátit domů.

Doma, to je dvacet tři akrů na západním břehu řeky Big Sandy. Doma v hlubokých lesích kvetou dřínky jako růžové perličky a zpod nohou se line ostrá vůně jarní cibulky, doma je zarostlý plácek, kde shořela stará stodola, a úbočí kopce tak zelené, vlhké a živoucí, až ji z toho bolí oči. Doma je místo, které Juniper buší pod žebry jako druhé srdce.

Doma dřív bývaly její sestry. Ale ty odešly a už se nevrátily – nikdy neposlaly ani pohled za dva centy – a teď udělá Juniper to samé.

V hrudi se jí hromadí rozžhavená zloba. Zmačká mapu v pěsti a pokračuje v chůzi, protože může leda tak utíkat nebo něco zapálit, a to druhé už udělala.

Kráčí rychleji a rychleji, trochu klopýtá na špatnou nohu, proráží si cestu mezi širokými krinolinami a módními pláštíky, následuje jenom tlukot vlastního srdce a možná slabounké vlákno nějaké jiné síly.

Prochází kolem lékáren, zelinářů a celého obchodu zaměřeného jenom na boty. V dalším mají zase jen

klobouky, výloha je plná hlav bez tváří pokrytých kraj-
kovím, tretkami a ozdobami. Následuje hřbitov, roztaže-
ný jako samostatné město za vysokým železným plotem,
s krátce posečenou travou a náhrobky stojícími zpříma
jako kamenní vojáci. Juniper se nevyhýbá pohledu na
pustý, vyprahlý kout čarodějnic, kam se rozsypává popel
odsouzených smíchaný se solí. Na tomhle okraji hřbito-
va neroste nic než jediný starý a zkroucený hloh.

Juniper přejde po mostě přes špinavou řeku v barvě
den staré omáčky. Město kolem ní je čím dál vyšší a še-
divější, jak všechno světlo pohlcují vápencové zdi domů
s kupolemi, sloupy a uniformovanými hlídači u vchodů.
I tramvaje se tu chovají decentně, tiše prokluzují kolem
po vyhlazených kolejích.

Ulice se vlévá do prostorného náměstí. Po okrajích
ho lemují lípy prořezané do nepřirozeně stejnorodého
tvaru a uprostřed se shlukují lidi.

„... proč, ptáme se, proč by měly ženy čekat v kou-
tě, zatímco jejich otcové a manželé rozhodují o našem
osudu? Proč by se nám – nám, milujícím matkám, mi-
lovaným sestrám, vymodleným dcerám – mělo upírat to
nejzákladnější právo, právo volit?“

Hlas zní naléhavě a pronikavě, přehlušuje městský
ruch. Juniper vidí uprostřed náměstí stát ženu s kudr-
natou bílou parukou, která vypadá jako nějaké nešťast-
né zvířátko přišpendlené k její hlavě. Shora na ni přísně
shlíží bronzový svatý Jiří a ze stran se k ní tlačí ženy s ce-
dulemi a transparenty.

Juniper si uvědomí, že nakonec náměstí Svatého Jiří
a Novosalemský ženský svaz našla.

Nikdy předtím naživo žádnou sufražetku neviděla.
V nedělních novinách je vykreslují s nečesanými vlasy
a dlouhými nosy, jako pochybné čarodějnice. Ale tyhle

ženy moc jako čarodějnice nevypadají. Spíš připomínají modelky z reklam na mýdlo, celé bílé, nóbl a nafrněné. Šaty mají nažehlené a plisované, klobouky zdobené perím, boty elegantní a naleštěné.

Rozestupují se kolem Juniper, jak se tlačí skrz, a úkosem pokukují po jejím vrávoravém kroku a venkovském bahně, které jí ještě neopadalo z lemu sukní. Juniper si toho nevšímá – pohled má upřený na drobnou, zato hlasitou ženu u paty bronzové sochy. Na hrudi má odznak s nápisem *sl. Cady Stoneová, předsedkyně NŽS*.

„Zdá se, že naši zvolení političtí zástupci nesouhlasí s ústavou, která nám zaručuje jistá nezadatelná a nezciitelná práva. Vypadá to, že náš starosta Worthington nesouhlasí dokonce ani s naším dobrotivým Bohem, který nás všechny stvořil jako sobě rovné.“

Žena mluví dál a Juniper dál poslouchá. O volebních urnách, městských volbách v listopadu a důležitosti sebeurčení. O dávných dobách, kdy ženy byly královnami, vědkyněmi a bojovnicemi. O spravedlnosti, rovných právech a poctivých podílech.

Juniper nechápe některé detaily – do jednotřídky slečny Hurstonové přestala chodit v deseti letech, protože když odešly její sestry, už ji tam nikdo chodit nenutil –, ale chápe, na co se slečna Stoneová ptá. Ptá se: *Copak toho nemáte dost?* Jak jsme ponižované a upozadované? Jak se musíme spokojit s drobečky, i když jsme kdysi nosily koruny?

Ptá se: *Copak nemáte vztek?*

A ano, Juniper vztek má. Na matku, protože umřela moc brzy, a na otce, že neumřel dřív. Na svého tupého bratrance, že zdědil pozemky, které měly připadnout jí. Na svoje sestry, že odešly, i na sebe samu, že jí ty dvě chybí. Na celý Bohem zatracený svět.

Juniper si připadá jako voják s nabitou puškou, který konečně má na co střílet. Jako holčička se zapálenou sirkou, která konečně má co podpálit.

Z obou stran vedle ní stojí řady žen s hladovými tvářemi, které mávají transparenty a plní každou odmlku výkřiky podpory. Juniper si na chvíli představí, že tu stojí bok po boku se svými sestrami, a ucítí znovu tu dutinu, již po sobě zanechaly, tu prázdnotu tak rozlehlou, že ji ani vztek tak docela nevyplní.

Přemýšlí, co by asi řekly, kdyby ji viděly teď. Agnes by si dělala starosti, jako vždycky by hrála roli matky, o niž přišly. Bella by měla šedesát otázek.

Mags by jí řekla: *Kdo vyhledává potíže, obvykle je najde.*

Její táta by řekl: *Nezapomínej, co jsi, děvenko.* Pak by ji odhodil do té červy prožrané temnoty a zasyčel: *Nic.*

Juniper si neuvědomuje, že si kouše ret, dokud neucítí chuť krve. Odplivne si a uslyší lehké syknutí, jak sliny dopadají na zem, jako když se na pánvi rozpálí omastek.

Zvedne se vítr.

Prolétne náměstím, chladný jako půlnoc, a škodolibě počechrá papíry, na nichž má slečna Cady Stoneová poznámky. Voní divoce a sladce, trochu povědomě, asi jako chalupa Mamy Mags o slunovratu. Jako hlína, spálenina a staré čáry. Jako drobné plané růže kvetoucí hluboko v lese.

Slečna Stoneová zmlkne. Dav si chytá klobouky a šňůrky od pláštů a zvedá oči vzhůru. Bázlivě vyhlížející dívka vedle Juniper se moří s krajkovým deštníkem, jako by si myslela, že to je obyčejná bouřka, na kterou stačí obyčejné věci. Juniper v dálce slyší ostrý a divoký křik, vrány a sojky, a je jí jasné, že to tak není.

Otočí se na patě, hledá čarodějnici, která za tím stojí...
A svět se rozpáře.

*Cukr a hřebíček,
to je na chmury lék.*

*Kouzlo na zmírnění mizerné nálady.
Vyžaduje špetku cukru & jarní sluníčko.*

Agnes Amaranth Eastwoodová byla prostřední ze sester s vlasy lesklými a černými jako jestřábí oko. Ze všech tří byla nejsilnější. Ta neohrožená, ta vyrovnaná, ta, která uměla pracovat a pracovat, neúnavná jako vlnobítí.

Ale v den jarní rovnodennosti roku 1893 je slabá.

Ozve se zvonění na konci směny a Agnes se svalí na tkalcovský stav. Poslouchá cvakání a syčení chladnouchého kovu a sílicí štěbetání ženských z přádelny. Jazyk i oči má zalepené bavlněným prachem, končetiny bolavé a roztřesené, znavené příliš mnoha směnami v řadě.

Po zanedbaných okrajích Nového Salemu se rozlézá nějaká další horečka, usazuje se v ubytovnách a hospodách Západního Babelu a každá třetí holka z přádelny

vykašlává vlastní plíce v posteli u Svaté Milosti. A roste i poptávka, protože před týdnem v jedné z ostatních přádelen vypukl požár.

Agnes slyšela, že tam ženy skákaly z oken a padaly na ulici jako komety s ocasy z dýmu a popela. Celý týden měla sny rudé, plné vlhkého praskání hořícího masa, až na to, že to vůbec nejsou sny, ale vzpomínky, a ona se budí natahováním rukou po sestřích, které tu nejsou.

Ostatní ženské se tlačí ven, tlachají a strkají se. *Ty jdeš na to shromáždění?* Burácivý chechot. *Mám lepší způsoby, jak marnit čas.* Agnes už v Přádelně bratrů Baldwinů pracuje několik let, ale neví ani, jak se ostatní jmenují.

Dřív jejich jména znala. Když přišla do Nového Salem, měla sklon starat se o zatoulané dívky – ty strašně hubené, které spaly na podlaze ubytovny, protože si nemohly dovolit postel, ty strašně tiché s podlitinami na zápěstích. Agnes si je všechny brala pod křídla, jako kdyby to všechno byly sestry, které opustila. Jedné z nich každé ráno před nástupem do práce pročešávala vlasy, třicet tahů hřebenem, jako to kdysi dělávala s Juniper.

Našla si práci jako noční ošetřovatelka v Domově pro ztracené andílky. Trávila dlouhé směny utěšováním nemluvnat, které nešlo utěšit, milovala děti, které milovat neměla, snila o velkém domě se slunnými okny a dostatkem postelí pro všechny ty ztracené andílky. Jeden večer přišla do práce a zjistila, že půlku jejich svěřenců odvezli někam na západ k adopci rodinami osadníků, které shánějí víc rukou na práci.

Stála tam mezi prázdnými postýlkami, tráslly se jí ruce a myslela na to, co jí říkala Mama Mags: *Každá žena si kolem sebe kreslí kruh. Někdy musí být sama tím jediným, co je uvnitř.*

Agnes ze sirotčince odešla. Řekla té holce z ubytovny, aby si vlasy laskavě česala sama, a nastoupila k bratřům Baldwinovým. Přádelnu totiž milovat nejde.

Zvonek opět zazvoní a Agnes odlepí čelo od stavu. Vedoucí směny líně pokukuje po holkách, které se vrací dovnitř, a dotěrnými prsty se natahuje po sukních a halenkách. Na Agnes nesáhne. Když přišla na svou první směnu, pan Malton ji dostal do kouta za žoky s bavlnou – vždycky byla hezká, s lesklými vlasy a oblými boky –, jenomže Mags svoje vnučky naučila, jak takové otrapy odradit. Od té doby si Malton nechával svoje oplzlosti pro ostatní.

Agnes se dívá, jak sebou nová holka škube, když ho se studem svěšenými rameny mjí. Odvrátí zrak.

Po provlhlém prítmí přádelny chutná vzduch na ulici čistě a jasně. Agnes odbočí po ulici Sv. Judy na západ a míří domů – dobře, ne domů, do té plesnivě komůrky, kterou si pronajímá na ubytovně na South Sybil, kde to páchne po dušené kapustě, ať varí úplně cokoli –, než si všimne muže čekajícího na rohu.

Vlasy pečlivě uhlazené k jedné straně, čepice sevřená v nervózních rukou. Je zdravě pohledný, má čisté nehty a drobnou bradu, které si napoprvé nevšimnete: Floyd Matthews.

Do hajzlu. Prosebně na ni upírá oči, pusu má pootvřenou, jen vykřiknout její jméno, ale Agnes se očima nalepí na vázání zástěry ženy před sebou a doufá, že to Floyd prostě vzdá a najde si nějakou jinou holku z přádelny, kvůli které se bude soužit.

V cestě se jí objeví ošoupaná bota následovaná napřáženou rukou. Agnes lituje toho, jak přesně si pamatuje tuhle ruku na své kůži, hladkou a jemnou, nezjizvenou.

„Aggie, lásko, mluv se mnou.“ Co je tak těžkého na tom, říkat ženě jejím plným jménem? Proč mají muži tu potřebu používat nějaká menší, sladší jména než ta, které ženy dostaly od svých matek?

„Už jsem svoje řekla, Floyd.“

Zkusí se kolem něj prosmýknout, ale on ji naléhavě chytí za ramena. „Já to nechápu! Proč bys mě odmítala? Já tě můžu odsud dostat...“ Mávne tou hebkou rukou směrem k temným uličkám a zčernalým cihlám západního předměstí. „A udělat z tebe počestnou paní. Můžu ti dát cokoli, co chceš!“ Zní zmateně, jako kdyby jeho návrh byla matematická rovnice a Agnes se mylila v jejím řešení. Jako hezký kluk, který poprvé ve svém hezkém životě slyší *ne*.

Agnes si povzdechne. Uvědomuje si, že ostatní holky se na ulici zastavují a ohlížejí se po nich dvou. „Nemůžeš mi dát to, co chci, Floyd.“ Agnes si není úplně jistá, co vlastně chce, ale Floyd Matthews ani jeho zlatý prstýnek to nejsou.

Floyd s ní lehce zatřese. „Ale já tě *miluju!*“

No, o tom Agnes zatraceně pochybuje. Miluje na ní některé věci – ty bouřlivě modré oči, úplňkovou záři jejích prsou v přítmí –, ale většinu z ní nikdy ani nepoznal. Kdyby z ní oloupal hebkou kůži, nenašel by pod ní vůbec nic měkkého nebo sladkého, jenom skleněné střepy, popel a zoufalou, zvířecí vůli zůstat naživu.

Jemně si z ramen stáhne jeho ruce. „Promiň.“

Kráčí po ulici Panny Marie a za ní se nese jeho zvýšený, prosebný, úpěnlivý hlas. Za chvíli ale prosby přejdou ve zlobu. Proklíná ji, nazývá ji čarodějnici a kurvou a stovkou dalších slov, která zná už dávno od otce. Ani se neohlédne.

Jedna z pracovnic přádelny, mohutná žena s těžkým přízvukem, na ni kývne a zabručí „chlapi, ha“ stejným

tónem, jako by říkala „blechy“ nebo „fleky od chca- nek“. Agnes se na ni málem usměje, než se zarazí.

Jde dál. Za chůze sní: o vlastním domově, tak velkém, že by měla postele navíc pro hosty. Napsala by mladší sestře další dopis: *Máš kam utéct, kdybys chtěla*. Třeba by tentokrát odpověděla. Třeba by mohly znovu být rodina.

Je to pošetilý sen.

Agnes zjistila už hodně mladá, že rodinu máte, až ji pak najednou nemáte. Že se staráte o lidi kolem sebe, až najednou nemůžete, až si musíte vybrat, jestli zůstat, nebo přežít.

Když Agnes přichází na South Sybil, v ubytovně se svítí a hlučí tam večerní hovory pracujících holek a neprovdaných žen. Nohy ji nesou dál, přestože ji bolí záda, zvedá se jí žaludek a má rozbolavělá, těžká prsa. Ocitne se v ulici U Přadláků, pokračuje po Sv. Bědování a nechává za sebou továrny, činžovní domy a tři tucty řečí Západního Babelu, jak ji nějaký zvláštní, niterný pocit táhne dál.

U stánku si koupí teplý koláč. O ulici dál ho zahodí, jak ji pálí záha.

Aniž by si to tak docela připouštěla, míří do centra. Přejde Thorn a budovy okolo jsou najednou vyšší a majestátnější. Vybledlé reklamní a divadelní plakáty střídají čerstvé letáky z volební kampaně: *Clement Hughes za bezpečnější Salem! Gideon Hill: Naše světlo v temnotě!*

Agnes se připojí za skupinku žen se stisknutými rty a bílými šerpami, které mají z jedné strany vyšitý nápis KŘESŤANSKÉ ŽENSKÉ SDRUŽENÍ a z druhé ŽENY BEZ HRÍCHU.

Agnes už o nich slyšela. Každou chvíli dělají potíže pouličním čarodějnicím a pokoušejí se zachraňovat holky před nevěstinci, ať už o to dotyčné stojí, nebo ne (většinou ne). Jejich předsedkyně se jmenuje nějak jako Purity nebo

Grace, podle jedné z těch ženských ctností. Agnes předpokládá, že je to ta v čele průvodu – štíhlá, v bílých rukavičkách, vlasy vyčesané vysoko do načechraného drdolu dokonalé Gibsonovy dívky a na tváři výraz, jako by byla starší, upjatější sestrou Jany z Arku. Agnes by vsadila stříbrňák na to, že její služebná si vypomáhá trochou čarování, aby udržela její šaty takhle hladké a vlasy upravené.

Přemýšlí, co by asi řekla Mama Mags, kdyby je viděla. Juniper by zavřčela. Bella by nevytáhla nos z knížky.

Agnes netuší, proč myslí na svoje sestry – nemyslela na ně celé roky, od té doby, kdy si kolem sebe nakreslila kruh a je nechala venku.

Ulice vede na náměstí Sv. Jiří, rámované z jedné strany radnicí a z druhé univerzitou, a bíle ošerpané ženy začnou dupat po obvodu, provolávat biblická hesla a mračit se na shromáždění sufražetek uprostřed. Agnes by se měla otočit na patě a vrátit na South Sybil, ale zůstává.

Žena v bílé paruce tam žvaní něco o ženských právech, ženském hnutí a ženské historii, o zvedání odkazu pramatek a pochodování ruku v ruce.

A Bůh ji ochraňuj, Agnes si přeje, aby to tak bylo. Aby mohla jenom tak mávnout transparentem nebo zakřičet heslo a vkročit do lepšího světa, takového, kde by mohla být něčím víc než jenom dcerou, matkou nebo manželkou. Kde by mohla být něčím, a ne jen ničím.

Nezapomínej, co jsi.

Jenomže Agnes vyrostla a na povídačky o čarodějnic-tví dávno nevěří.

Otácí se, chce se vrátit na ubytovnu, když jí vítr zvedne sukně a rozmotá vlasy z copu.

Voní cize, zeleně, neměstsky. Připomíná Agnes tmavá zákoutí babiččiny chalupy ověšená bylinkami a kostmi drobných zvířat, divoké růže v lesích. Vítr za ni tahá,

jako by něco hledal nebo se ptal, a jí v odpověď zvláštěně zabolí v prsou. Přední stranu šatů jí zmáčí něco vlhkého a mastného a skapává to dolů na dlažbu. Něco v barvě kostí nebo perel.

Nebo... mléka.

Agnes na ty kapky zírá, jako by to byl utržený kočár, který se řítí proti ní. Před očima jí přelétají data a čísla, jak počítá dny od té chvíle, kdy vedle ní potmě ležel Floyd, hladil ji lehce po břiše a smál se. *Co je na tom špatného, Aggie?*

Vůbec nic. Pro něj.

Než Agnes stihne udělat cokoli víc než proklít Floyda Matthewse a jeho hebké ruce, ucítí, jak jí po zádech stoupá horko. Jako horečka jí zaplaví krk.

Realita se rozštěpí vejpůl.

Ve vzduchu visí oškubaná díra, ze které vane ten divoký vítr. Na druhé straně se leskne jiné, temné nebe, jako když pod potrhanou látkou prosvítá kůže, a pak ta díra roste, trhá se do šířky a nechává to druhé nebe vlévat se sem. Matnou večerní šed' Nového Salemu pohlcuje hvězdnatá noc.

V ní stojí věž.

Starobylá, napůl ohlodaná popínavými růžemi a břechtanem, vyšší než soudní dvůr i univerzita tady na náměstí. Obklopují ji tmavé, pokroucené stromy, divoké sestřenice úhledných lipových stromořadí, a oblohu nad ní prořezává třepotání černých křídel.

Na okamžik náměstí zmlkne do zvláštního, křehkého ticha, omámené neznámými hvězdami a kroužením vran. Agnes těžce oddechuje, krev jí pořád vře, ale z neznámého důvodu se jí uleví u srdce.

Pak někdo zajecí. Ticho se roztrhne. Dav se hrne směrem k Agnes jako vřeštící horda, pevně svírající sukně

a klobouky. Ona nahrbí ramena a obejmě si břicho, jako by tím mohla ochránit tu křehkou bytost, která se v ní uhnízдила. Jako by chtěla.

Měla by se obrátit a následovat dav, měla by utíkat před tou cizokrajnou věží a neznámou mocí, jež ji sem přivolala, ale neudělá to. Místo toho vrávorá doprostřed náměstí, přitahovaná jakousi neviditelnou silou...

A svět se vrátí do pořádku.

*Tři vzpurné sestry, ruku v ruce,
spálené, spoutané, o vládu obrané,
však co se ztratilo, aby se nenašlo?*

Účel neznámý.

Beatrice Belladonna Eastwoodová byla nejstarší ze sester a vlasy měla jako soví peří: jemné, tmavé, lehce prokvetlé brzkými šedinami. Ze všech tří byla nejmoudřejší. Ta mlčenlivá, ta naslouchající, ta, která dobře znala dotek hřbetu knihy v dlani a tíhu slov ve vzduchu.

Ale v den jarní rovnodennosti roku 1893 je pošetilá.

Sedí v prašném světle své stísněné pracovny ve východním křídle salemské univerzitní knihovny a pokradmu si listuje nedávno darovaným prvním vydáním *Domácích čarodějnických příběhů* (1812) od sester Grimmových. Ty příběhy už dávno zná, zná je tak dobře, že se její sny odehrávají za devatero řekami a devatero horami a všechno v nich tvoří trojice, nikdy ovšem nedržela ve vlastních rukou první vydání. Má zvláštní váhu, jako kdyby

do něj sestry Grimmovy vložily víc než jenom papír a inkoust.

Beatrice dolistuje na poslední stránku a zarazí se. Někdo za závěrečný příběh připsal sloku. Ručně psaná písma jsou vybledlá.

*Tři vzpurné sestry, ruku v ruce,
spálené, spoutané, o vládu obrané,
však co se ztratilo, aby se nenašlo?*

Pod těmi řádky jsou další, ale zmizely pod nánosem letitých skvrn.

Není to nic zvláštního, najít ve staré knize něco připsaného – Beatrice pracuje v knihovně pět let a viděla za tu dobu o dost horší věci, včetně čtenáře, který jako záložku použil plátek syrového bůčku. Zvláštní na tom je, že Beatrice ta slova poznává, že si je kdysi v Crow County jako děti zpívaly se sestrami.

Beatrice si vždycky myslela, že to je jenom jedna z nesmyslných písniček Mamy Mags, jen směšná rýmováčka, kterou si vymyslela, aby nějak zaměstnala vnučky, zatímco škubala kohouta nebo nakládala Jezábelin kořen. Ale teď je i tady, vepsaná do staré knížky čarodějnických báchorek.

Beatrice otočí několik stránek tenoučkových jako cibulová slupka a najde nadpis poslední kapitoly vytištěný volutovými písmeny a omotaný tmavými šlahouny břechťanu: *Pověst o svatém Jiřím a čarodějnicích*. Nikdy nepatřila k jejím oblíbeným, ale stejně se dá do čtení.

Je to obvyklá verze: byly nebyly tři zlé čarodějnice, které do světa vypustily strašlivou nemoc. Ale neohrožený svatý Jiří z Hyllu se jim postavil. Vykořenil čarodějnickví ze světa a nechal za sebou jenom popel.

Nakonec zůstaly jenom Panna, Matka a Baba, poslední a nejzlejší ze všech čarodějnic. Ty utekly do Avalonu a skryly se ve vysoké věži, ale Jiří je přesto našel a upálil i s jejich věží.

Na poslední stránce kapitoly je otištěná ilustrace, kde radostně tancují děti, zatímco v pozadí vesele šlehají plameny stravující Poslední tři čarodějnice Západu.

Mama Mags tenhle příběh vyprávěla trochu jinak. Beatrice vzpomíná, jak babiččiny příběhy poslouchala, jako by to byly dveře někam jinam, do nějakého lepšího světa. Později, poté, co ji poslali pryč, lehávala na svém úzkém lehátku a převypravovala si je znovu a znovu, jako by si mezi prsty mnula mince pro štěstí.

(Někdy má ještě před očima stěny svého pokoje v ústavu Sv. Halea: dokonale slonovinové, svírající ji jako zuby. Takové věci uchovává bezpečně uzavřené v závorkách, jak ji to naučila matka.)

Oknem pracovny z náměstí dovnitř dolehne zvýšený hlas a vyplaší ji. Nemá se co zdržovat s nějakými báchorkami, jakožto pomocná vedlejší knihovnice by měla sepsovat a třídit záznamy nebo přepisovat díla opravdových učenců.

Zrovna teď má na stole štos několika set stránek nečitelného rukopisu od profesora historie. Přepsala zatím jenom titulní stranu – *Větší dobro: Etické zhodnocení činnosti Svatojiřské inkvizice během čistky* –, ale už teď je jí jasné, že to bude jedna z těch krvelačných knih, které si libují v těch nejodpornějších podrobnostech čistek: v bití a cejchování, kovových uzdách a rozpálených železných botách, upalování matek s nemluvnaty v náruči. Bude mít úspěch u příznivců Strany morálky, pobožných křesťanů, kteří chřestí šavlemi a vlastně docela obdivují krvavé francouzské tažení proti dahomejským Amazonkám,

vlastně by rádi viděli stejný postup proti čarodějnicím z kmene Navahů a Apačů a proti těm paličatým Čoktavkám pořád ještě poschovávaným u Mississippi.

Beatrice zjišťuje, že na tohle nemá žaludek. Ví, že čarování je hříšná a nebezpečná věc, že stojí v cestě pokroku a rozvoji průmyslu a tak dál, jenomže ona si představuje Mamu Mags v její bylinkami ověšené chalupě a říká si, co je na tom vlastně špatného.

Znovu se zadívá na slova připsaná na poslední stránce sester Grimmových. Nejsou důležitá. Nic neznamenají, je to jenom rýmovačka naškrábaná do knížky pro děti, písnička stařenky z nějaké zapadlé vrchoviny. Dávno zapomenutá nedokončená sloka.

Ale když se na ně Beatrice dívá, skoro jako by zase držela ruce sester v těch svých, jako by cítila mlhu stoupající z údolí tam doma.

Vytáhne ze šuplíku u stolu sešit. Je lacině vyrobený – černé desky blednou do flekaté fialové, stránky se rozlepují –, ale ze všech svých věcí ho má nejradši.

(A taky ho ze všech svých věcí má nejdéle, koupila si ho za první vlastní peníze, když odešla od Sv. Halea.)

Sešit je zpola zaplněný pohádkami o čarodějnicích a dětskými říkankami, ukradenými útržky, planými sny a čímkoli, co zaujme její pozornost. Kdyby byla vědkyní, mohla by těm poznámkám říkat výzkum, představovat si je sepsané na stroji a svázané na polici v knihovně, jenomže vědkyní není a nikdy nebude.

Sloka o vzpurných sestřích, již si teď do černého sešitku opíše, se zařadí mezi všechny ty příběhy, které nikdy nepředá dál, a zaklínadla, která nikdy nepoužije.

Co odešla z domu, nevyřkla jedině sebemenší kouzlo nebo zaříkadlo. Ale něco na tvaru těchto slov napsaných její vlastní rukou ji láká. Má najednou nutkání je

přechází nahlas – a Beatrice přitom takovým nutkáním moc nepodléhá. Zjistila už jako hodně mladá, jak to dopadá, když se žena oddá svým tužbám, když okusí zakázané ovoce.

(Nezapomínej, co jsi, řekl jí otec, a ona na to nezapomněla.)

A přece – Beatrice pootevře dveře pracovny, rozhlédne se po univerzitních chodbách, ujistí se, že je tu úplně sama. Polkne. Cítí někde v hrudi, jak ji něco táhne, jako by měla o žebra zaháknutý něčí prst.

Zašeptá ta slova nahlas. Tři vzpurné sestry, ruku v ruce.

Převaluje je v puse jako letní melasu, teplou a sladkou. *Spálené, spoutané, o vládu obrané.*

Horko jí stéká hrdlem a stáčí se jí v břiše. *Však co se ztratilo, aby se nenašlo?*

Beatrice čeká a vaří se v ní krev.

Nic se neděje. Samozřejmě.

V očích ji zaštípají slzy – absurdní, pošetilé slzy. Copak čekala nějakou velkolepou podívanou? Hejna krkavců, zástupy skřítků? Čáry jsou nudná, nehezká záležitost, hodí se tak leda na bělení ponožek, a ne na vyvolávání draků. A i kdyby Beatrice náhodou narazila na nějaké starobylé zaklínadlo, stejně jí na to, aby ho dokázala uskutečnit, chybí čarodějná krev. Jen v knížkách a pohádkách se může trochu přiblížit světu, kde jsou čáry pořád skutečností, kde mají ženy a jejich slova nějakou moc.

Pracovna jí najednou připadá zaneřáděná a zatuchlá. Vstane tak prudce, až židle zaskřípe po dlažbě, a rychle si přes ramena přehodí plášť. Odpochoduje z místnosti, cvaká uklizenými chodbami salemské univerzity a říká si, jak byla bláhová, že to zkoušela. Že doufala.

Jak prochází kolem, vzhledne k ní od stolu pan Blackwell, ředitel oddělení specializovaných sbírek. „Dobrý

večer, slečno Eastwoodová. Spěcháte někam?“ Pan Blackwell je důvodem, proč Beatrice pracuje v knihovně. Byl ochotný ji zaměstnat, i když neměla nic než vysvědčení od Sv. Halea, čistě díky jejich společné zálibě v sentimentálních románech a laciných novinách.

Beatrice se u něj často zastaví a povídají si o tom, co ten den objevila nebo co ji naštvalo, o novém překladu *Na východ od Slunce, na západ od čarodějnice* nebo posledním románu slečny Hardyové, ale dnes se na něj jen chabě usměje a spěchá dál do šednoucejšího večera, zatímco on ji sleduje ustaranýma očima.

Je už v půlce náměstí a snaží se protlačit jakýmsi shromážděním nebo protestem, když se jí slzy přece jen přelíjí přes víčka, zarazí se o drátěné obroučky brýlí a nakonec skanou až na kamennou dlažbu.

V žilách jí syčí zpěněná krev. Doprostřed náměstí vane prazvláštní vítr. Voní po sušených bylinkách a divokých růžích. Po čarování.

Beatrice se znovu zmocní ta bláhová naděje. Olízne si větrem vysušené rty a vysloví ta slova znovu. *Tři vzpurné sestry, ruku v ruce...*

Tentokrát nepřestane – *nemůže* přestat – a vrátí se na začátek, opakuje verše dokola a dokola. Skoro jako by ta slova byla řekou nebo nezkroceným koněm, nesou ji bezmocnou dál. Mají vlastní rytmus, vlastní tep, který na konci sloky vynechá, jak klopýtne o chybějící verše.

Zaklínadlo se řítí dál, potácí se, jak mu něco chybí, a Beatrice cítí narůstající horko. Plíce má spálené, rty sežehnuté, kůži rozzhavenou.

Matně si uvědomuje věci okolo sebe – to, jak se rozevívá svět, jak se proti hvězdné obloze rýsuje černá silueta věže obrostlé břechtanem a trnům, jak se nahoře slétají vrány –, zatímco ji nohy nesou dál a dál za tím čaroděj-

ným větrem přicházejícím ze středu náměstí. Ale pak jí horečka rozmaže vidění a pohltní ji celou.

Žádné zaklínadlo Mamy Mags nikdy nebylo jako tohle. Jako píseň, kterou nedokáže přestat zpívat, jako oheň pod kůží. Beatrice má pocit, že když ho bude dál živit, stane se z něj pohřební hranice.

Koktavě zmlkne.

Svět se otřese. Roztřepené okraje trhliny v realitě se zatřepotají jako rozervaná látka, než se znovu stáhnou k sobě, jako kdyby svět sestehovala zpátky dohromady nějaká neviděná velkolepá švadlena. Věž, pokroucené stromy i cizí noční nebesa zmizí a nahradí je obyčejná šed' běžného jarního večera.

Beatrice zamrká a pomyslí si: *Tohle byly čáry*. Opravdové čáry, starobylé, temné a divoké jako půlnoc.

V jejím zorném poli se všechno zvláště naklání a ona se hroutí dolů, do tmy. Padá a napůl sní, že na ni čekají rozpražené ruce, které ji zachytí, statné a hřejivé. Ženský hlas ji osloví jménem, jenomže tohle už není její jméno – je to to ztracené jméno, kterým ji oslovovaly sestry, když byly všechny tři ještě bláznivé a nebojácné – *Bello!*

A pak začne pršet.

Juniper vyje jako pes zpitý úplňkem a vychutnává si sladkou, teplou moc, která jí proudí žilami, a jemný tlukot operených křídel nad sebou, když věž zmizí.

Na náměstí po ní zůstane jenom klokotající, hlučný chaos. Všechny klobouky od větru nakřivo, všechny sukně pocuchané, žádná vlásenka nezvládá svůj úkol. Dokonce i pečlivě sestříhané lípy vypadají nějak divočejší, zelenější, s větvemi rozepjatými jako podzimní paroží.

Juniper cítí chlad a omámenost, připadá si prázdná, až na podivné bolestné prahnutí ve svém nitru. *Potřebu* tak obrovskou, že se jí nevejde mezi žebra.

Vzhlédne a uvidí tu stát další dvě ženy, s nimiž tvoří uprostřed ukřičeného davu na náměstí mlčenlivý kruh. V jejich tvářích Juniper spatřuje odraz té samé potřeby, svého vlastního vychrtlého hladu po tom, co viděly viset na nebi, co je volalo k sobě.

Jedna z těch dvou se zapotácí a ochraptěle vydechne „he“, jako by moc dlouho stála nad pářícím hrncem. Zamrká na Juniper horečnatýma očima, než se zhroutlí.

Juniper upustí hůl a zachytí ji, než by si rozbila hlavu o kamennou dlažbu. Je lehká a křehká jako pírkó. Až když ji Juniper položí na zem a srovná jí na nose ohnuté brýle, až když si všimne píh rozesetých po jejích tvářích jako souhvězdí, na která takřka zapomněla, dojde jí, kdo to je.

„*Bello*.“ Je to její nejstarší sestra. A...

Juniper pomalu vzhlédne k té druhé ženě, zatímco jí na tvářích syčí první chladné kapky deště a srdce jí do hrudní kosti buší jako okovaná kopyta.

Je pořád tak krásná, jak si ji Juniper pamatuje: plné rty, dlouhé řasy, štíhlý krk. Juniper má za to, že je po mámě, kterou ona nepamatuje, protože z táty na ní není vůbec nic.

„*Agnes*.“ A v tu chvíli jako by Juniper bylo znovu deset.

Otevírá oči do zemitého šera babiččiny chalupy a rovnou vyslovuje jména sester, protože tak tehdy žily, neustále ruku v ruce, jako trojice. Mags se odvrací se svěšenými rameny a Juniper si znovu uvědomuje, že její sestry jsou pryč.

Ano, mluvily o tom. Samozřejmě, že ano. Jak spolu utečou do lesů jako Jeníček a Mařenka. Jak budou jíst

med lesních včel a papáju, jak občas nechají Mags na prahu věneček ze zimolezu, aby věděla, že jsou pořád naživu. Jak bude táta plakat a klít, ale ony se nikdy, nikdy nevrátí domů.

Jenomže otcova nálada se znenadání projasnila jako jarní obloha, nakoupil jim sladkosti a stužky a ony ještě chvíli zůstaly.

Ale tentokrát ne. Tentokrát se sestry sebraly a utekly, bez váhání, bez ohlížení. A bez ní.

Jakmile to Juniper došlo, rozběhla se z kopce dolů, klopytala, kulhala – levou nohu měla ještě samý puchýř a jizvu od toho požáru ve stodole.

Zahlédla jenom na okamžik hladký černý cop, jak se Agnes houpal na povozu odjíždějícím pryč, a křičela na ni, ať se vrátí, prosím, vrať se, *přece mě tu nenecháš*, až se její prosby proměnily v přidušené vzlyky a házení kamenů, až byla natolik plná nenávisti, že to přestalo bolet.

Dokulhala domů. Bylo to tam cítit vlhce a sladce, jako když se zkaží maso, a její otec čekal na večeři. *Kašli na to, James*. Dal jí svoje vlastní křestní jméno a s oblibou ho vyslovoval. *Postaráme se o sebe i bez nich*.

Přežila bez nich sedm let. Bez nich vyrostla, bez nich pohřbila Mamu Mags a bez nich čekala, až umře i otec.

Ale teď jsou tady, zmoklé a hladově vyhlízející, přímo uprostřed Nového Salemu: její sestry.

*Slouha troubí pod podloubí,
vstaňte všichni, krátký, dlouhý,
z lesa ať vyskočí jelen i laň,
[jméno spícího], prober se, vstaň!*

*Kouzlo, které probouzí spící.
Vyžaduje zatroubení na roh nebo pořádné zapískání.*

Agnes Amaranth necítí chladný sykot deště na své kůži. Nevidí dvě ženy skrčené vedle sebe, pihovaté, černovlasé, jako odraz v páru zrcadel.

Veškerou pozornost upírá dovnitř, k té živé bytosti, která v ní raší, křehounká jako první stočený lístek kapradiny. Představuje si, jak pod svou dlaní cítí tep druhého srdce.

„Agnes.“ Ten hlas dobře zná. Slýchala ho smát se, provokovat a žadonit o další příběh, prosím prosím, slyšela ho ječet za povozem na prašné cestě, naléhat, aby se vrátila. Slýchala ho po sedm let ve zlých snech. *Přece mě tu nenecháš.*

Agnes shlédne dolů ke své klečící malé sestřičce, jenomže ona už není malá: má výraznou, tvrdou čelist, široká ramena a v očích jí žhne nenávisť hodná dospělé ženy.

„J–juniper?“ Agnes si uvědomuje, že má rozpražené ruce, jako by očekávala, že se jí Juniper vrhne do náruče tak, jak to dělávala jako dítě. Tenkrát, když ještě Agnes každou noc ve spánku lechtaly v nose sestřiny havraní vlasy, když se Juniper občas ještě zapomněla a řekla jí *mami*.

Juniper má vyceněné zuby a celý obličej napjatý. Agnes shlédne a všimne si zaťatých pěstí. Tvar těch rukou – povědomě zbělelé kloubky, vystouplé šlachy na zápěstích – sebere Agnes dech.

„Kde je táta? Je tu s tebou?“ zeptá se a rozčiluje ji její vlastní venkovský přízvuk.

Juniper strnule zakroučí hlavou. „Ne.“ Jasně zelenýma očima jí prokmitne temnota, možná zármutek nebo provinilost, než to všechno zase spálí vztek.

Agnes se rozpomene, že by měla dýchat. „Aha. A jak – co tady děláš?“ Juniper má na zápěstích a krku hluboké škrábance, jako by potmě běžela hlubokým lesem.

„Co tady dělám já?“ Juniper vykulí oči a roztáhne chřípí Agnes si vzpomene, jak to vypadá, když Juniper vybuchne – krvavě rudý had, plápolající plameny, zvířecí řev – a ucukne.

Juniper polkne a přerývaně se nadechne. „Musela jsem vypadnout z domu. Jdu na sever. Nečekala jsem, že narazím na vás dvě, jak si tady vykračujete po městě jako párek holubů, jako byste na světě neměly nic lepšího na práci.“ Hlas má hořký a černý jako spálený lógr. Juniper, jak si ji pamatuje Agnes, byla samá nezodpovědnost, nezbednost a bezstarostný smích. Teď přemýšlí, kdo ji

naučil neodpouštět, přiživovat a opečovávat svoji zášť jako lapané vlčí štěně tak dlouho, až vyrostete a zesílíte natolik, že bez mrknutí spolkne člověka.

Její pozornost se zasekne na číslovce, kterou Juniper právě vyslovila. „Dvě?“ Agnes je přece zatím rozhodně jenom *jedna*. Dítě v jejím nitru je moc malé, aby se počítalo jako celá další osoba. Agnes má pocit, jako by místo mozku měla zaseknutý tkalcovský stav se zadřenými kolečky a zamotanou přízí.

Juniper na ni přimhouří oči, hledá v nich výsměch a nenachází ho, a tak očima důrazně sklouzne dolů.

Agnes její pohled následuje a teprve teď si všimne ženy ležící mezi nimi s brýlemi pocákanými deštěm. Má pocit, že svět kolem ní se hroutí, že se roky jejího života skládají do sebe jako harmonika.

Její nejstarší sestra. Ta, která ji zradila a kterou na oplátku zradila ona, oko za oko. Důvod, proč musela utéct.

Bella.

Juniper s ní třese za ramena a Belle poskakuje povadlá hlava. Juniper jí přitiskne dva prsty na čelo a zakleje. „Úplně hoří. Bydlíte někde blízko?“

„Neviděla jsem Bellu sedm let. Ani jsem netušila, že je ve městě.“ Agnes zkroutí rty. „A bylo by mi to jedno.“

Juniper k ní prudce vzhledne. „Tak jak to, že...“

Jenomže Agnes uslyší zvuk, který v Novém Salemu každý dobře zná, zvuk, který znamená *průšvih* a *rychle pryč*: chladné zvonění okovaných kopyt o dlažební kostky. Místní policie jezdí na vysokých, bujných bělouších speciálně šlechtěných pro prudkou povahu a zářivě bílou srst.

Díky tomuhle zvuku si Agnes najednou uvědomí, jak se náměstí vyprázdnilo. Všechno je pryč, zbyl jenom šikmý déšť, peří ve větru a ony tři.

Měla by zmizet, než se tu policajti začnou rozhlížet po tom, komu by tohle celé mohli přišít. Měla by si oběma rukama vykasat sukně a zaplout do nějaké boční uličky jako jedna z mnoha neviditelných děveček v bílých zástěrách.

Juniper se vyškrábe na nohy s Bellinou rukou přes rameno. Klopýtne o špatnou nohu, zavravorá do strany...

Agnes ji zachytí. Popadne ji za zápěstí, Juniper jí sevře paži a narovná se, takže se ocitnou tváří v tvář, propojené rukama, a přes tenkou bavlnu navzájem cítí své teplo.

Agnes se pustí jako první. Sehne se, podá sestře její jalovcovou hůl a otře si dlaň o sukni, jako by ji dřevo popálilo.

Aniž by to zamýšlela, aniž by se nad tím nějak pozastavovala, podepře ramenem Bellu z druhé strany. Nejstarší sestra mezi nimi visí jako mokrý hadr na šňůře.

Agnes uslyší samu sebe říkat: „Pojďte se mnou.“

Beatrice je unášená, rozpálená jako uhlík vznášející se nad nějakým neviditelným ohněm. Kolem ní syčí a šeptají hlasy. *Rychle, proboha.* Nohy se jí pletou a neposlušně kloužou. Brýle se jí trhavě houpou zavěšené na jednom uchu.

Zamrká a uvidí na obou stranách ubíhat uhlím zamazané zdi uliček západní čtvrti. Nad hlavou se jí jako různobarevné vlajky cizích zemí třepotá pověšené prádlo promáčené deštěm. Nebe tmavne a světlo vydávají jenom rozpálené plynové lampy.

Vedle ní běží dvě ženy, které ji napůl nesou. Jedna z nich ošklivě kulhá a Beatrice cítí, jak ji na každém kroku znovu nabírá ramenem. Ta druhá potichu kleje a svírá jí zápěstí zbělelými prsty. Z jejich tváří vidí Beatrice jenom rozmazané skvrny, ale ty ruce ji drží hřejivě a známě.

Její sestry. To ony jí nejbolestněji chyběly, když byla u Sv. Halea, ale nikdy ji nepřišly vysvobodit.

A teď jsou tady, teď všechny tři společně utíkají promoklými ulicemi Nového Salemu.

Juniper nikdy moc nepřemýšlela o tom, jak asi její sestry žijí potom, co odešly z Crow County – prostě sešly z okraje stránky a zmizely jako dvojice nedokončených vět –, zato ale hodně přemýšlela, co by jim řekla, kdyby se ještě někdy potkaly.

Opustily jste mě. Věděly jste, co je zač, a nechaly jste mě tam s ním úplně samotnou.

A její sestry by plakaly a samou provinilostí si rvaly vlasy. *Prosím, žadonila by jedna jako druhá, odpusť mi!*

Juniper by na ně shlížela z výšky jako Bůh, když vyháněl z ráje první čarodějnici, s ohněm a sírou v očích. *Ne*, odpověděla by a její sestry by strávily zbytek svých mizerných životů lítostí nad tím, že ji nemilovaly víc.

Juniper neříká nic, zatímco klopýtají klikatými cestami, uhýbají do neoznačených uliček a krátí si cestu přes nezastavěné pozemky. Neříká nic, když dorazí k ponuré ubytovně se špinavými stěnami pobitými prkny a dřevěnými kříži zavěšenými v oknech. Je zticha, když táhnou Bellu kolem dveří bytné, po dvou rozvrzaných schodištích nahoru a do místnosti označené na vchodu mosaznou číslicí sedm a vyšívaným nápisem (*Žena at' žije v tičnosti, Timoteovi 2:11*).

Pokoj je tmavý a plesnivý a uvnitř není nic než tenká matrace na železném roštu, prasklé zrcadlo a zrezivělý sporák, který vypadá, že stěží ohřeje plecháček kafe. Na stropě vykvétají zahnědlé fleky a po zdech pobíhá nějaká neviděná havěť.

Juniper to připomíná vězeňskou celu nebo levnou rakev. Anebo jejich sklep, černý, mokrý a prázdný až na pár cvrčků, zvířecích kostí a zaschlých slz malých holčiček. Po zádech jí přeběhne mráz.

Agnes zvedne Bellu na postel a zůstane stát se zkrříženými rukama. Vrásky ve tváři má hlubší, než si je Juniper pamatuje. Připomene jí to pohádky o mladých ženách stížených kletbou, kvůli které každý den zestárnou o celý rok.

Agnes se sehne k utopenému knotu nedopalku svíčky. Vrhne na Juniper bodavý pohled a trochu provinile pokrčí rameny. „Olej do lampy došel.“

Juniper sestru chvíli sleduje, jak se moří s mihotavým plamínkem, a potom vytáhne z kapsy pokroucenou borovou hůlku a dotkne se jejím koncem pahýlu svíčky. Zašeptá slova, kterým ji naučila Mama Mags, hůlka se rozsvítí mdlým oranžovým světlem a rozzáří do zlata, jako by ve špičce byl zachycený a stlačený celý letní západ slunce.

Agnes zírá na hůlku a medové světlo se jí odráží ve tváři. „Vždycky jsi u Mags dávala lepší pozor než my.“

Juniper stiskne skomírající knot mezi prsty a pokrčí jedním ramenem. „Dřív. Umřela v jedenadevadesátým v zimě.“ Mohla by jí říct víc: jak sama kopala a zasypávala jámu, aby ušetřila za pohřeb, jak hlína dutě duněla o víko rakve, jak s každou lopatou hodila dovnitř i kus sebe, až nezbylo nic než kosti a nenávist, jak tři dny a tři noci čekala u hrobu v naději, že ji Mama Mags milovala dost na to, aby svou duši pozdržela na světě. Duchové představují nejmíň sedm různých podob hříchu a nevydrží víc než hodinu nebo dvě, ale hřích Mags nikdy předtím starosti nedělal.

Hrob zůstal tichý a nehybný a Juniper zůstala osamělá. Po Mags jí nezbylo nic než mosazný medailonek,

ten, ve kterém býval pramínek vlasů jejich matky stočený jako hedvábně černý had.

Nic z toho Juniper neřekne. Nechává mlčení houstnout jako tuk na chladnoucí pánvi.

„Měla jsi napsat. Přijela bych na pohřeb.“ Agnes promluví s omluvou v hlase a Juniper by ji za to nejradši pokousala.

„Aha, fakt? A kam bych tu pozvánku asi poslala? Sedm let, Agnes, sedm *let*...“

Bella na posteli vedle nich jemně, bolavě vzdechne. Kůži má mokrou a bílou jako rybí břicho.

Juniper scvakne zuby, skrčí se vedle ní a stáhne jí jedno oční víčko. „Dáblova horečka.“ Juniper by hodně zájímalo, co proboha její sestra vyváděla, že ji spálily čáry. „Máš cínovou píšťalku? Nebo roh?“

Agnes zavrtí hlavou a Juniper zamlaská. Stejně prone-se zaklínadlo a ostře zapíská na dva prsty. Mezi ní a sestrou přelétnou čarodějné jiskry.

Bella zatřepe víčky. Zamrká na sestry, celá vykulená překvapením. „Agnes? June?“ Juniper se prkenně uklo-ní. Bellu najednou zachvátí strach. Začne se hrabat z po-stele, očima kmitá po pokoji a mžourá do temných kou-tů. „Kde je táta?“

„Není tady.“

„A ví, kde jste? Přijde sem?“

„To těžko.“ Juniper si olízne zuby a následující slo-va vyloží jako vítězné karty, jako nemilosrdnou ránu bi-čem. „Mrtví většinou nikam nechodí.“ Nechává přitom ztěžka viset víčka a doufá, že si sestry nevšimnou ničeho skrytého v jejich očích.

Zírají na ni s prázdnými výrazy a sotva dýchají.

Juniper ví, co cítí. Pamatuje si, jak si sama hned po-tom, když si v Big Sandy smývala z rukou provinilost

a saze, říkala: *To je ono?* Otcova smrt měla být jako porážka nepřítele, jako vítězství ve válce, jako konec pohádky, kde se obr hroutí k zemi a raduje se celé království.

Jenomže ten obr už všechno zašlapal do země. Nežůstal nikdo, kdo by se mohl radovat, jenom sama samotinká Juniper Obrovraždědkyně.

Agnes se pomalu spustí na podlahu vedle ní. Po chvíli se zeptá: „Tak proč jsi odešla? Kdo se stará o statek?“

Juniper odpoví jen na druhou otázku. „Bratránek Dan.“

„Ten tupec?“

„Teď mu to patří. Táta mu odkázal všechno. I chalupu Mamy Mags.“ Malý příbytek vyhloubený ve stráni, s hliněnou podlahou a střechou z jalovcových došků zelených od mechu, který nemá větší cenu než pozemek, na němž stojí. V nejbližším maloměstě si špitali a mlaskali, když se bavili o Mags, divili se, jak někdo může žít takhle odríznutý od světa, ale Juniper to připadalo normální. Nikdy ji nezajímali kluci, zasnuby ani nic z toho, co přichází po nich. Měla představu, že stráví svůj život vytrháváním hluchavek a protěže z bylinkových záhonů a povídat si bude tak leda s platany. Na podzim možná vyrazí s holí a košíkem do hor sbírat náprstník a tavolu, hadí kůže a kůstky a bude přespávat pod jasnou hvězdnou oblohou.

Otec ji o tohle připravil, stejně jako o všechno ostatní.

„To – to mě mrzí, Juniper. Víím, že jsi to tam měla ráda,“ řekne Bella tiše, jako by Juniper chtěla utěšit, jako by jí na tom záleželo.

Juniper svěsí ramena a před její starostlivostí se stáhne. „Jak jste vůbec vy dvě skončily v Novém Salem?“

Ani jedna ze sester se jí nepodívá do očí. Bella si sundá brýle a leští si skla prostěradlem. „Já p-pracuju na univerzitě, v knihovně.“

Agnes se krátce a suše zachechtá a napodobí Bellin upjatý, učitelkovský tón. „No, já pracuju u bratrů Baldwinových, v přádelně.“

Juniper si všimne, jak se jejich pohledy střetnou, chladné a bodavé, a přemýšlí, co proti sobě proboha mají. Ony dvě přece nezůstaly v tom dračím doupěti. Nahne se mezi ně. „A jak jste se dneska ocitly na tom náměstí?“

Teď se obě vykulenýma a hladovýma očima zadívají na ni. Bella si sáhne na hrudní kost, jako by tam pořád měla to cosi, co ji vleklo vpřed, a Juniper ví, že to cítily taky: tu sílu, která je táhla k sobě, to kouzlo, které se mezi nimi vzňalo a nechalo za sebou ten příšerný hlad. Skoro v jejich očích vidí odraz té černé věže osvětlené hvězdami a porostlé růžemi jako téměř naplněný příslib.

Bella zašeptá: „Co to bylo?“

Juniper šeptem odpoví: „Dobře víte, co to bylo.“ Něco dávno zmizelého, nebezpečného, co mělo shořet už kdysi spolu s matkami jejich matky.

Bella sykne „čáry“ ve stejném okamžiku, kdy Agnes říká „problém“.

Agnes se vytáhne na nohy a světlo z hůlky jí kolem zamračených rtů vrhá hluboké stíny. Teď už jí oči nezáří. „Nejrůznější problémy. Lidi budou vyděšení a chytí se toho policie. Není to jako doma, kde se lidi prostě nedívali, když přišlo na čarování. Viděly jste kout čarodějnic tady na hřbitově? Říká se, že tam kdysi bývalo po kotníky popela z žen, co jich tady ve městě upálili.“

Zavrtí hlavou. „A teď tu řádí ty ženský z křesťanskýho sdružení a Strana morálky má někoho v městský radě – slyšela jsem, že teď kandiduje na starostu. Nemá šanci, ani co by se za nehet vešlo, ale stejně. Celá ta věc s tou věží se těmhle lidem bude náramně hodit do krámu.“

„Ale copak nechceš...“ ozve se Juniper.

„Chci se hlavně vyspat. Zítří jdu brzy do práce.“ Agnes mluví úsečně a chladně, zatímco se přehrabuje v otlučeném kufru. „Policajti už se tam určitě hemží. Měly byste zůstat tady.“ Hodí po Juniper kus vlny prožrané od molů, aniž by se na ni podívala. „Do rána.“

Do rána. Ne napořád, šťastně až navěky.

Samozřejmě, že ne.

Agnes si roztáhne na podlaze deku a sroluje sukni místo polštáře. Bella se s námahou narovná a pokyne Agnes, aby šla do postele, ale ta ji ignoruje.

Lehne si na podlahu stočená do klubíčka jako šnečí ulita kolem vlastního břicha. Juniper se jí zabodne našťvaným pohledem do zad, než něco zašeptá borové hůlce. Čarodějnické světlo zhasne a místnost se ze zlatavého léta ponoří do šedé zimy.

Juniper se uloží na zem vedle Agnes a snaží se nezatínat pěsti a neskřípat zuby. Tělo má ztuhlé od celé noci a dne na útěku, kdy spala jenom chvilkami v drncavém vlaku.

Vrtí se a obrací a myslí na starou postel s nebesy u nich na půdě. Měla potíže s usínáním už jako malá, počítala volání lelků a čekala, až utichnou nejisté otcovy kroky. Když měla špatný večer, Agnes ji hladila po vlasech a Bella potmě šeptem vyprávěla pohádky o čarodějnicích.

„Jsi vzhůru, Bell?“ Juniper překvapí její vlastní hlas. „Pamatuješ si ještě nějakou pohádku?“

Nejdřív si myslí, že jí Bella ani neodpoví. Nebo jí řekne, že už je na pohádky o pannách, babách a kolovráčích moc velká. Ale Bellin hlas přehluší vrzání a ruch ubytovny a Juniper by skoro uvěřila, že jí je pořád jenom deset, že je pořád jedna ze tří, a ne jedna samotinká.

„Bylo nebylo...“

POHÁDKA O SPÍCÍ PANNĚ

Bylo nebylo, jeden král s královnou toužili po dítěti, ale pořád se jim nedařilo. Zkoušeli zaklínadla, modlitby i čáry, ale po dlouhých letech jejich království pořád nemělo následníka trůnu. V zoufalství uspořádali velikou hostinu a pozvali šest čarodějnic, aby jejich království požehnaly. Těch šest čarodějnic jim dalo šest darů – mír a blahobyt, pevné zdraví a dobré sklizně, příznivé počasí a poddajné poddané –, ale právě když hostina končila, dorazila sedmá čarodějnice. Byla mladá a krásná, s tváří, kvůli které vyplouvají lodě a užívají se srdce. Okolo levé paže měla ovinutou černou zmiji a rty zkroucené do zubatého úsměvu.

Oznámila králi s královnou, že když ji na hostinu nepozvali, místo požehnání pro ně má kletbu: jednoho dne se tu mladá panna píchne o vřeteno a celý hrad upadne do nekonečného spánku, z něhož ho nikdo nedokáže probudit.

Král přijal veškerá rozumná opatření. Nechal spálit všechny kolovrátky a zakázal vstup za hradby neprovdaným ženám. Udržel si trůn dalších jednadvacet let.

Až jednoho dne k hradbám přišla cizí dívka. Strážníci ji měli poslat pryč, jenomže už to bylo hodně dlouho, co se tu ukázala sedmá čarodějnice,

a tahle dívka znala cesty, jak je přimět zapomenout na rozkazy. Svého familiára měla kolem krku jako náhrdelník z černého skla.

Panna s úsměvem na rtech procházela hradem neviděná, až vystoupala do nejvyšší věže, kde na ni čekal kolovrátek. Natáhla bledý prst ke špičce vřetena.

Tenhle příběh má řadu různých podob, ale vždycky v něm hraje roli propíchnutý prst. Vždycky ukápnou tři kapky panenské krve.

Krev dopadla na podlahu a hradem zavanuly čáry. Každá živá bytost upadla do nenadálého spánku. V troubách se pálily chleby, na zem padala kopí, kočky spaly s drápy napřaženými ke spícím myším a psi leželi vedle lišek.

V celém hradu se nepohnulo nic kromě Panny. Ta sebrala z královy hlavy korunu a položila si ji na svou.

Panna vládla sto let. Mohla vládnout navěky – kdo ví, jaké cesty si čarodějnice dokáže najít, aby si prodloužila život za přirozenou mez? – nebýt toho, že zkazky o prokletém království uslyšel udatný rytíř, který se ho vydal zachránit. Panna se ukryla do nejvyšší věže a nechala ji obrůst šípkovými růžemi tak hustými a pichlavými, že je ani rytíř se svým nablýskaným mečem nedokázal prosekát.

A tak místo toho věž podpálil. Když čarodějnice uhořela, její kouzlo se prolomilo a hrad se probudil z nekonečného spánku. Rytíř z popela vyndal korunu, poklekl před králem a vrátil mu ji. Král ho vytáhl na nohy a oznámil, že s královnou konečně našli vhodného následníka trůnu.

Rytíř a celé království žili šťastně až navěky, jen na míle daleko od hradu nikdy nevykvetla jediná růže, ať byla hlína sebeúrodnější a zahradníci sebelepší. A pořád se šušovalo o mladé ženě, která se někdy prochází hlubokými lesy s černým hadem po boku.

*Rozhlédni se,
sestro rozmilá,
jen tak najdeš,
co jsi ztratila.*

*Kouzlo pro nalezení toho, co se nedaří najít.
Vyžaduje špetku soli & bystré oko.*

Agnes Amaranth nemůže usnout ještě dlouho poté, co sestřino vyprávění skončí.

Myslí na čáry, touhu, trůny bez následníků, nenarozené děti. Myslí na druhý tep ve svém bříse a pachut' výluhu z poleje na jazyku.

Nakonec usnout musí, protože když znovu otevře oči, uvidí, jak se do místnosti vkrádá úsvit. Do hrdla jí stoupá žluč, a tak se co nejtišeji vyzvrací do nočníku. Ani jedna ze sester se nepohne.

Bella má rty pevně stisknuté i ve spánku, jako kdyby jim nedůvěřovala. Když ji Agnes viděla naposledy, mlčky plakala a balila si věci. Dívala se na Agnes smutně vyku-

lenýma očima, jako by si nezasloužila do poslední kapky, co ji potkalo. Očividně dopadla dobře, když pracuje v nóbl knihovně s knížkami, které tak miluje.

Juniper spí ledabyle rozplácnutá jako dítě, samé koleno a loket. Prsty levé nohy má zkroucené a zjizvené, zahojené spáleniny se jí táhnou ke kotníku ve tvaru připomínajícím prsty. Agnes přemýšlí, jak dlouho se jí asi kůže hojila a jestli ty rány pořád bolí.

Oči jí sklouznou k otlučenému mosaznému medailonku, který má Juniper u klíční kosti. Pamatuje si ho, jak se houpal na krku Mags, jak ho občas brala do ruky a se zamlženýma očima se dívala nahoru po úbočí hory. Mags nikdy moc nemluvila o dceři, kterou ztratila – o jejích matce, která se naposledy nadechla právě v okamžiku, kdy se Juniper nadechla poprvé –, ale Agnes ji viděla ve tvaru babiččina mlčení: v těch zajizvených místech, v bolestivých dnech, kdy Mags zůstávala v posteli zachumlaná do přikrývek.

Agnes zažehne sporák, nakrájí do pánve máslo a nechá prskání a syčení, aby vzbudilo ostatní. Protahují se, zívají a sledují Agnes, jak rozklepává vajíčka a vaří kafe.

Cínové talíře si berou mlčky. Juniper hltá, jako by několik dnů neviděla nic k jídlu. Bella uzobává z talíře a dívá se z okna. Agnes opatrně dýchá pusou a snaží se nevnímat slizovité vaječné bílky.

Až dojedí, nezbyde než odejít. Rozejít se různými směry. Vplout zpátky do svých vlastních příběhů a zapomenout na ztracené věže i ztracené sestry.

Ani jedna z nich se nepohne. Juniper neklidně šťourá do řídkého, zasychajícího žloutku.

„Takže.“ Agnes dělá, jako by mluvila s někým cizím, s náhodnou kolemjdoucí na ubytovně. „Kam půjdeš teď?“

Doufá, že Juniper odpoví něco jako: *Rovnou zpátky domů*. Nebo třeba i: *Najít si slušnou práci jako moje velké sestry*. Ale ona se místo toho lehkomyšlně usměje a řekne: „Co nejdřív se přidám k těm sufražetkám.“

Bella poprvé odlepí oči od okna. Zakryje si pusou dlaní a mdle vyhrkne: „Proboha.“

Agnes se ubrání nutkání protočit bulvy. „Proč? Abys mohla nosit nóbl šatičky a mávat cedulí? Aby se ti smáli? Vykašli se na takovou ztrátu času.“

Juniper se usmívá dál, ale tvrdě. „Volby mi nepřipadají jako ztráta času.“ Pořád si ještě kreslí ve žlutku, opisuje vazké kružnice. Agnes se zvedá žaludek.

„Hele, všechno to ‚volební právo ženám‘ a podobně zní moc pěkně, jenomže tím se nemyslí ženy jako ty a já. Myslí se tím nóbl městský paničky, co mají velký klobouky a trochu moc volného času. Tobě a mně může stejně být úplně jedno, z koho bude starosta nebo prezident.“

Juniper pokrčí rameny, dětinsky a podrážděně, a Agnes ztiší hlas. „Táta je pod drnem, June. Už ho stejně nerozčílíš.“

Juniper se šklubnutím vzhledne rozbouřenýma zelenýma očima s vlasy zacuchanými kolem hlavy jako černé šipkové houští. „Myslíš si, že bych kvůli němu ještě hnu-la prstem?“ Zasyčí to tak prudce a vztekle, až si Agnes pomyslí, že zas tak ukradený jí být nemůže. „Někdo, nějaká čarodějnice, tam včera dělala čáry. Čáry, co svět neviděl od dob naší prapraprababičky. Bylo to...“ Juniper zatne čelist. Poklepe si na hrudní kost a Agnes ví, že se pokouší najít slova pro to vzednutí síly, tu sladkou svůdnost čarování v žilách. „Bylo to neuvěřitelný. Důležitý. Nechceš snad vědět, odkud se to vzalo? Nemyslíš si, že to mělo něco společného s tím stádem sufražetek dupajících po náměstí?“

„No, přinejmenším si to myslí policie. Půlka článků v novinách už o nich píše jako o čarodějnicích. Nebud blázen, June, prosím tě...“

Přeruší ji ale Bella, když vyskočí ze svého místa v nohách postele a vytrhne Juniper z ruky talíř. Sevře ho v prstech a přes skla brýlí zírá na tři žloutkové kruhy, které tam Juniper nakreslila. „Co to je?“

Juniper zamrká na pozůstatky snídaně. „No, vajíčka?“

„Ten *motiv*, June. Kde jsi tohle viděla?“

Juniper pokrčí jedním ramenem. „Asi na dveřích té věže.“

Bella nahne hlavu jako sova. „Na čem?“

„Tys ty dveře neviděla? Z mojí strany měla ta věž dveře, takový starý, dřevěný, zarostlý růžema, a na nich byly tři kruhy, takhle se překrývaly. A byl tam nápis, ale tomu jsem nerozuměla.“

Bella má ve tváři napjatý, pozorný výraz, který si Agnes pamatuje z dětství – jako když se dostala k nejlepší části knihy. „V jakém jazyce to bylo? A ty kruhy, měly oči? A ocasy? Myslíš, že to mohli být hadi?“

„Možná. Proč?“

Ale Bella si její otázky nevšímá. Očima teď zkoumá sestřin obličej. Zarazí se u jejích rtů a Agnes si všimne, že tam Juniper má tmavnoucí modřinu a rudou trhlínu v kůži. Bella k tomu místu natáhne prsty s výrazem údivu nebo možná hrůzy. „Panenská krev,“ špitne. Juniper před jejím dotykem ucukne.

Bella ruku stáhne. Talíř zařinčí o podlahu. „Omlouvám se. Musím běžet. Promiňte. Omlouvám se.“ Házá ta slova přes rameno jako mince pro žebráky, bezhlavě, zatímco sahá po klice.

„Cože? Kam jdeš?“ Juniper prská a rudnou jí tváře. „Sotva jsem vás našla! Nemůžeš jen tak *odejít*.“ Agnes slyší

viset ve vzduchu to nevyřčené *zase*, ale Bella už je pryč, jen ledabyle prohodí: „Mám pronajatý pokoj na Betlémských Výšinách, mezi Druhou a Posvátnou, kdyby něco.“

Agnes se za ní dívá se zvláštní prázdnotou ve hrudi. „No.“ Shrne Bellina vajíčka zpátky do pánve se zbytečnou silou. „Dobře, že vypadla.“

Juniper se otočí. „A to jako proč?“

„Protože Bella neumí udržet jazyk na uzdě! Kdo ví, co by táta tehdy udělal, kdybys ne...“ Agnes se prudce otřese, jako kdyby nečekaně přišel mráz, jako by jí bylo zase šestnáct a otec se k ní blížil s tím rudým leskem v očích.

Juniper jako by ji neslyšela. Ve tváři má skelnou prázdnotu, která Agnes připomíná holčičku sledující otcův řev s rukama přes uši, aby nic neslyšela.

Agnes vytáhne nehty z dlaní a dává pozor, aby se nezařadila na jalovcovou hůl opřenou u dveří. „Za chvíli mi začíná směna. Zeptám se pana Maltona, jestli nepotřebuje na patře někoho navíc. Můžeš...“ Ztěžka polkne a cítí, jak se její kruh roztahuje, až skoro praská ve švech, a přinutí se dořít: „Můžeš zůstat tady. Než se postavíš na vlastní nohy.“

Ale Juniper vystrčí bradu a podívá se na ni přes svůj křivý nos. „Nebudu dělat někde ve fabrice. Už jsem ti to řekla: zapíšu se k těm sufražetkám. A najdu tu věž. Chci za něco bojovat.“

Jsou to slova tak dokonale padnoucí nejmladším sestřím, až má Agnes nutkání jí dát facku. V pohádkách je to vždycky ta nejmladší, která je nejmilovanější, nejváženější, která je předurčená pro nějaký významnější osud než její sestry. Ty zbylé dvě jsou vždycky moc ošklivé nebo moc sobecké nebo moc nudné na to, aby dostaly vílu za kmotru nebo aspoň zvíře za manžela. V pohádkách

se nikdy nezmiňuje nájemné na ubytovně, praní prádla nebo klouby rozbolavělé z dvojité směny v přádelně. Pohádky nemluví o novorozencích, které je potřeba nakrmit, nebo o rozhodnutích, která je potřeba učinit.

Agnes všechny ty pitomé povídačky spolkne. „To je všechno hrozně fajn, ale *dobrá věc* moc nevynáší, aspoň myslím. Nenakrmí tě ani ti nezajistí místo na spaní. Potřebuješ...“

Juniper stáhne rty v náhlém zvířecím zavrčení. „Nepotřebuju od tebe ani hovno.“ Udělá krok blíž a ukáže Agnes prstem na hrud', jako by na ni mířila šípem. „Tys *odešla*, pamatuješ? Přežila jsem bez tebe sedm roků a ani náhodou tě nepotřebuju teď.“

Agnes cítí v břiše provinilost, ale udrží tvář. „Udělal jsem jenom, co jsem musela.“

Juniper se odvrátí, navlékne si plášť a prsty prohrábne rozčežené černé vlasy. „Bella něco ví, aspoň to tak vypadá. Ty Betlémský Výšiny, to je okres, nebo město?“

Agnes zamrká. „Je to čtvrt'. Na východní straně, hned za univerzitou.“

„Nechápu, na co město potřebuje víc než jedno jméno. Takže kde je Druhá a Posvátná?“

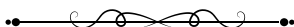
„Ty ulice jsou číslované, Juniper. Prostě si je dopočítáš.“

Juniper na ni vrhne rozčilený pohled. „A to mi má pomoci jak, když nevím, kde...“ Svaly ve tváři jí povolí. Očima ve vzduchu sleduje nějakou neviditelnou linku. „To je jedno. Nepotřebuju nic dopočítávat.“ Chňapne hůl a odkulhá do chodby, jako by věděla naprosto přesně, kam míří.

A Agnes dojde, že to skutečně ví. Taky to cítí: to tahání u žeber. Neviditelnou strunu napjatou mezi ní a jejími sestrami, pulsující nevyřčenými slovy a nevypořáda-

nými záležitostmi. Jako by jí kynul vztyčený prst, jako by ji mezi lopatkami strkala neodbytná ruka a jakýsi hlas jí šeptal pohádku o třech ztracených a znovunalezených sestřích.

Jenomže pohádky jsou pro děti a Agnes se nehodlá řídit tím, co jí říká někdo jiný. Zabouchne dveře tak prudce, až se vyšívaný nápis zhoupne na hřebíku. O samotě poslouchá nepravidelný dusot sestřiných kroků.

Tři propletené kruhy nebo snad tři hadi zakousnutí do vlastních ocasů: tenhle motiv už Beatrice viděla. A ví, komu patří.

Posledním třem čarodějnicím Západu.

Je to znamení, které za sebou nechávala Panna vyřezané do bukových kmenů, které si Matka vypalovala do zbroje z dračí kůže a Baba lisovala do kožených knižních vazeb. Beatrice ho viděla vytištěné rozmazaným inkoustem v dodatcích ke středověkým letopisům, popisované v denících lovců čarodějnic a občas i zaměňované za znamení Satanovo v církevních pamfletech.

Tohle znamení nepatří do moderního světa. A už vůbec nepatří do Města bez hříchu, vyřezané do dveří věže, která by neměla existovat.

Beatrice se vymotá z labyrintu chudinských čtvrtí Západního Babelu s brnicí kůží a roztřesenými prsty. Mávne si na tramvaj a v jejím elektrickém bzučení nechává utopit vzdouvající se hukot města, křik pouličních prodavačů, bídu přádelen bavlny, a dokonce i vzpomínku na tváře sester, čerstvou a ostrou jako mátový lísteček na jazyku.

(Jsou naživu, jsou v pořádku a jejich otec je po smrti. Ta myšlenka je ohlušující, je to záplava naděje, hrůzy a ublíženosti.)